

Nezaborav

Dahom koji zaudara na viski
dočekujem tri nezvana gosta
lupkanje štiklica odzvanja u mraku
a ja samo sedim
i sédim.

Dok kikot tih šiparica uranja u vazduh
i lenjo mi štipa ušne školjke
okrećem glavu i smišljam u sebi
što više reka, filmova, nacionalnih jela,
vrsta sireva i poznatih pisaca dela...

Pitaju gde si.

Ja gledam tvoje kapute, lakove za nokte,
na pola police čuče moje, na pola tvoje knjige
tvoje govore o smešnoj ljubavi, moje o pravoj
gledam mrvice sendviča koji si jela ono veče
sećam se, tvoj smeh je zvonio ljupko
dok si mi kroz zalogaj govorila o nečemu,
zaboravio sam o čemu.

Znam da sam rekao

nemoj da pričaš dok jedeš.

Sad bih te slušao i dok jedeš.

Gledam tvoje mirišljave sveće

i ono prolećno već prašnjavo i uvelo cveće..

Suzbijam bolni urlik i kažem

-otišla je do frizerskog salona.

Kada se vrati reći ću da nazove.

Ali nećeš nazvati.

Jer se nećeš vratiti.

Jednosmerni put

Ne volim mnogo svoje snove.
Previše često iskreno mi govore
o onome o čemu ja ne smem,
pa pokušavam da to sakrijem u pesme.

Međutim, ni tamo neiskrenosti nema
Stalno se vrti jedna te ista tema
Ne možeš da izbrišeš ono što ne vidiš
Ono iz tebe može da pošalje samo stih.

Da li je baš taj pravi, realan, pogodak ?
Ili je ipak ova staza strmoglava...
Još jedno pitanje, kao da mi treba
Ni prethodna ne odgovaraju, nijedno od reda.

Kaže "Odgovor nikad neće biti potreban"
dragi prijatelju, veruj mi da ja to znam.
Al' ne vredi nemirnom duhu to reći
Iako zna da mu je stih tek od istine treći...

Vrlo dobro znam da ne mogu da menjam sve,
a moja slabašna leđa nose ovaj svet i trpe
Da li mi kraj nešto obećava ?

Iskreno, vidim ga ja,

al' i dalje ne shvatam zašto se sve ovo dešava...

MELANHOLIJA

Brojne vojske se sudariše,
jaki generali, nejaki vojnici,
Dižu se, melju pod talasima,
poslednje se ljudstvo troši.
Ne zna se motiv, ne bira sredstvo,
od glava nastalo bojno polje,
U krvi se sopstvenoj udaviše,
za nju se u početku i borili.
Magla ih u sivo obojila,
koji su tuđi, a koji svoji,
I ko sad brani sasušenu zastavu
nad blatom što prividno svetluca.
U ukopinama pobednik likuje
zarobljen svojim izokrenutim umom
I ne zna tačno gde se davi
na zemlji ili u oblacima...
Na kraju će doći vojska bez lica,
opustošiti tlo, upiti krv,
Bez sjaja i u prividu sreće,
pronaći izlaz u oku nevidećem.

čuvaj me

na putu preko rupa u grudima
sa one strane srca
pušio sam beskonačnu pljugu
tonuo u udarce sa svih strana
udarce pesme po glavi i leđima
došao sam da ti kažem čuvaj me
ja nemam više ništa
dim kulja iz pora na koži kad udahnem
i suve oči se nameštaju za suze
kad čujem vriske dece ispred
unutra
već sam blizu tavanica
prozračan
na ulici se divlja
eeeeeeeeeeeeee
pa zar ne znate da mi nemamo ništa i smejemo se
i da nas ništa čeka da overimo
napadnemo pandura
izbodemo majku kurvu i oca nasilnika
dobijemo metak ili loš dop
od manijačkog dizel smeća
silovanu devojkju
beskonačan mamurluk

buđenje kraj nadgrobnog spomenika u podne bez pamćenja
evo me dole
iznad grada osećam sve
kroz hladan vazduh i borove
devojčice pate
momci su opijeni utopljeni u samoljublje
čist sam
je l' si čist
ko te jebe
ja sam na putu kroz rupe u grudima
stižem gore među ostatke čoveka koji imao je srce koje kuca
koje bije radosno ritmom bibap džeza mesto napadom panike
stižem raširenih ruku kao uništitelj i žrtva
u hram našeg rođenja
kada na tlo padne
poslednja mrva pepela
i muzika stane
čuvaj me

ПАЗИ СЕ..

Колико година мора проћи
да би Светлост твоју испољио ти?
Колико на грешкама својим требаш учити,
а поред туђих само прелетети?
Колико пута требаш се опећи
да би овај живот ценио ти?
Колико? ХЕЈ КОЛИКО?

Колико се око ситница мораш врзмати,
а главну ствар у себи заборавити?
Душу своју...срце своје
Колико? КАЖИ МИ!

Колико мораш ивицом живота ходати
и са природом животињском се готово не разликовати?
Колико мислиш да имаш нити живота,
па да их можеш тако олако трошити?
Колико бахат смеш према себи бити?
Зар си мислио да ће ти Бог тако дело олако дозволити?
Колико? И ДОКЛЕ ВИШЕ?! ХЕЈ!

Смрти у лице гледаш свакога дана,
погледом у огледало своје.

Смрт се на теби види,
још мало па ћеш она и постати.
...Изрод Божији који је тако далеко од Куће своје.
Тако далеко од Љубави своје...бесконечно.
Зашто дозвољаваш да твоја природа тако дивна труне?
Болести нема друге од душевне.

И свакога трена Смрт ти је ближе,
завршава се и овај дан,
пробудићеш се тако одједном
и видети да је све то био само сан.

Видећеш илузију овога света,
видећеш своје лутање у незнању.
И рећи ћеш "Шта ми је требало да оволико брљам?"
Зашто на туђим грешкама учио нисам?
Али тада је касно, судбина стиже,
питаће те...зато пази се.

И то не сутра, не некада,
него сада, баш овога трена.
Пази се јер тамо касније...
биће касно превише...повратка нема.

Волим Београд

Бело сунце обасја реке,
њене бурне вихоре и колуте,
утиша бујицу градске дреке,
и сакри их под своје скуте.

Ето, на доконе ме мисли терају
улице уске и плочници града...
Сенке пролазника безбрижно марширају,
носећи букете својих циљева и нада.

Онамо Победник руши мутни дим
што надви се над небом руменим
и сањивим кулама деспотовим,
што се крију под велом тајним.

Град се буди под благословом Храма,
уз тајанствене звуке скадарлијких труба
које носи ветар са авалских панорама
ширећи крила белог голуба.

Рукописи Андрића још ходницима лутају
спајајући својим мостовима људе,
не дајући злобним душама да ратују

и да за библијским греховима жуде.

Ада крије тајанствене путеве повести
и шапуће да ћемо се можда срести
у наивној и чаробној младости
делећи узавреле страсти.

Дунав Саву у сутону љуби
док Калиш их немо у тами посматра...
Поглед ми се у Михајловој губи
када се пали неонска ватра...

Спи у миру Београде мој.

Чувам те у срцу.

Prozirno plavi čarobnjak

Prozirno plavi čarobnjak stoji nag nad sudbinom sveta.

Ta mala, plava planeta od par hiljada leta

bezbrizno šeta beskrajnom tamom.

Oseća se tako samom,

iako okružena drugom decom plavom...

Ponekad bljesne plamen kremenca, kao iskra semena,

kao vatra zaboravljenog plemena...

Naizgled glupog, oronulog, tupog sečiva, koje ne ruši, već stvara.

Otvora portale nekad znane, sada zaboravljene i pale u zaborav i tišinu...

Ptica se vinu, koristeći svu svoju silinu

da strese ljuskasti oklop,

prkoseći vetru i zemlji koja zove na pokop.

Uznemireno lice prati ovu nebesku predstavu,

pre nego što tačka u oblaku nestanu.

Pruži ruke ka užarenoj lopti,

otpuštajući papire, oslikane suvenire,

da se survaju niz novopodignute tribune.

Podmićena masa kao more se talasa,

uzvikuje ime iz sveg glasa...

Zaglušujući jauk umornog psa,
jer i on shvata sudbinu onog što ga za okovratnik hvata.

Crna odela zamenjena blistavo belim,
ali se ista uloga deli,
da budu dovoljno smeli,
da proglase ko se smatra prikladnim i celim,
i dovoljno zrelim
da se uklopi u celinu,
dogmatsku vrlinu
koja odredjuje njihovu suštinu.

Gase se razbacana svetla.
Hrle ka mestu kreacije.
Osmehuje se lice čarobnjaka
dok započinje oda sumraka.

Planeta biva vučena ka izvornoj tački mraka...